

систематичності здійснення (реалізації). Тобто таксономічність рівня концептуалізації (належна класифікація та систематизація процесів публічного адміністрування) потребує своєї оптимізації. Крім того, від предметної онтології публічного адміністрування (опису найбільш значущих понять та відносин) необхідно перейти до онтології задач і методів.

Література:

1. Оборотов Ю. Н. Традиции и обновление в правовой сфере: вопросы теории (от познания к постижению права). Одеса: Юрид. літ., 2002. 280 с.

2. Ivanova H., Felyk V., Shopina I., Bieliakov K. Defining the Concept of «Administrative and Legal Provision of Citizens' Rights». *Amazonia Investiga*. Т.2. №26. 2020. P. 473-478.

УДК 377.12 (82) “1920/1940”

Педагогічні науки

ІНІЦІАТИВИ ПРОФЕСІЙНОГО НАВЧАННЯ “ВІЗИТЕРІВ – СОЦІАЛЬНИХ ГІГІЄНІСТІВ” В АРГЕНТИНІ В 1920–1930-Х РОКАХ

Зайченко Н.І.,

доктор педагогічних наук, доцент кафедри соціальної роботи та освітніх і педагогічних наук Національний університет “Чернігівський колегіум” імені Т.Г. Шевченка м. Чернігів, Україна

Інституціоналізація соціальної роботи в латиноамериканському регіоні в першій половині ХХ ст. здійснювалася за різними історичними лініями, щонайменше за двома. Схожі тенденції становлення професійної соціальної роботи в Латинській Америці простежувалися в двох субрегіонах – центральноамериканських країнах (Мексика, Коста-Ріка, Гватемала, Панама, Нікарагуа, Сальвадор та ін.) та країнах південного конусу (Чилі, Аргентина, Уругвай, Парагвай). У першому випадку – мало місце запозичення північноамериканського досвіду соціальної роботи, а в

іншому – використання досвіду західноєвропейських країн (Бельгія, Франція, Німеччина, Іспанія та ін.) до початку 1940-х років. У першому випадку оформлення професійної роботи відбувалося на ґрунті своєрідних явищ “соціального інспектування” та “соціального дослідження”, а в іншому – на ґрунті явища “соціального візитерства”. Зрозуміло, що в кожній країні латиноамериканського регіону становлення професійної соціальної роботи мало особливості. Так, в Аргентині на початку 1920-х років різними установами ініціювалися проекти професійного навчання “візитерів – соціальних гігієністів” – соціальних помічників, які би передовсім могли здійснювати соціально-профілактичну роботу й допомагати медичному персоналу в боротьбі з епідемічними хворобами (туберкульозом, холерою, жовтою лихоманкою тощо).

На початку 1920-х років аргентинський лікар, викладач медичного факультету Університету Буенос-Айресу Альберто Званк (Alberto Zwank) замислив утворення навчального курсу “візитерів-гігієністів” із провідною соціальною функцією. Про цю ініціативу він висловлювався на аргентинському національному медичному конгресі в 1922 році, а також на міжнародних конгресах у Ріо-де-Жанейро, Сантьяго та Буенос-Айресі в 1924 році [1, с. 57].

Історики соціальної роботи в Аргентині Н. Алайон (Norberto Alayon), С. Гавріла (Canela Gavriła) стверджували, що підготовка візитерів-гігієністів на початку 1920-х років у країні вже здійснювалася при установах Столичної соціальної допомоги, Дитячої лікарні Благочинного Товариства, Аргентинської Ліги боротьби з туберкульозом, Народної Ліги протидії туберкульозу Провінції Буенос-Айресу, проте не було державної та університетської підтримки такої професійної підготовки [2, с. 101].

Курс “візитерів – соціальних гігієністів” під керівництвом А. Званка було започатковано в 1924 році. Навчання мало тривати 2 роки. Було три спеціалізації професійної підготовки візитерів-гігієністів: “візитери для дитячого догляду”; “візитери для протидії туберкульозу”; “візитери – шкільні гігієністи”. У 1925

році впроваджувалася ще одна спеціалізація – “візитери – душевні гігієністи” [1, с. 57].

Викладали на курсі знані педагоги Г. Родригес (Germinal Rodriguez), П. Дезео (Pilades Dezeo), Т. Тоніна (Teodoro Tonina), С. Коста (Santiago Costa), К. Карреньо (Carlos Carreño), Л. Бард (Leopoldo Bard) [1, с. 58].

У 1927 році педагогом Герміналем Родригесом (Germinal Rodriguez) був розроблений проект школи соціальної допомоги [3, с. 111].

Г. Родригес розмірковував стосовно нової науки про соціальну допомогу, яка би досліджувала соціальні проблеми та шукала шляхи їх розв’язання. Застосовуючи поняття “соціальна допомога” в контексті визначення “науки про соціальне обслуговування”, педагог указував, що індивідуальна соціальна допомога (робота з випадком) може проявлятися в п’ятьох аспектах: по-перше, як допомога паліативна, призначена полегшити страждання нещасного; по-друге, допомога лікувальна, необхідна для відновлення нормальної соціальної життєдіяльності немічного; по-третє, допомога профілактична, спрямована на недопущення нещастя; по-четверте, допомога конструктивна, яка має на меті покращення соціальних умов, зокрема, народної освіти, економічного становища, професійного вибору і т. п.; по-п’яте, допомога реституційна, котра передбачає відновлення певних моральних якостей, перевиховання особистості [4, с. 131–132].

У червні 1930 року в Буенос-Айресі було засновано першу аргентинську школу соціальної допомоги, підпорядковану Аргентинському соціальному музею. Аргентинський соціальний музей – інституція, утворена в 1911 році за прикладом Паризького музею з метою проведення досліджень з економічних та соціальних наук [3, с. 113–114].

Навчання в цій школі мало тривати три роки. Розмежовувалося професійне підготовлення візитерів та соціальних помічників. Відповідно до проекту Г. Родригеса візитерська і помічницька діяльності різняться за характером. Візитер насам-

перед здійснює соціальну діагностику, а соціальний помічник – сам догляд. Професія візитера більше дотична до сфери медичної допомоги, а професія соціального помічника – до сфери соціального обслуговування [5, с. 85].

Освітні заклади для підготовки “соціальних візитерів” засновувало й Відділення Червоного Хреста в Аргентині. З ініціативи Ніколаса Лосано (Nicolas Lozano) й Хорхе Ховарда (Jorge Howard) в 1928 році було відкрито школу самаритян в Буенос-Айресі, в якій здійснювали навчання окремо “соціальних гігієністів” та “шкільних гігієністів” [3, с. 106–107].

Протягом 1929 року школи самаритян було засновано також в аргентинських містах Сан-Хуані, Сантьяго-дель-Естеро, Мендосі [3, с. 107].

У 1932 році школу соціальних візитерів і шкільних гігієністів було засновано у Мендосі, а чотири роки поспіль розпочала функціонування школа візитерів – соціальних гігієністів при Університеті Ла-Плати під керівництвом Піладеса Дезео (Pilades Dezeo) [3, с. 109].

Школа соціальних візитерів – душевних гігієністів, підвідомча Аргентинській Лізі душевної гігієни, була започаткована в жовтні 1934 року. Фундатор – лікар Гонсало Босх (Gonzalo Bosch). Навчання мало продовжуватися два роки. Перший рік навчання присвячувався теоретичному освоєнню предмета “Психологія і психопатологія”, а на другому році – вивчалися предмети “Психіатрична семіологія”, “Душевна гігієна і законодавство стосовно душевно хворих”. Передбачалося також практичне навчання. Працювали візитери у столичній лікарні Лас Мерседес або в консулторіях Ліги душевної гігієни [6, с. 25–26].

Таким чином, у 1920–1930-х роках в Аргентині було реалізовано кілька проектів із професійного навчання “візитерів – соціальних гігієністів”. Значущим є те, що ці ініціативи зросли на місцевому ґрунті, а не були запозиченими із зарубіжжя.

Література:

1. Drab N. Las visitadoras de higiene. *Caras y Caretas*. Buenos Aires, 8 de junio de 1935. № 1.914. P. 56–58.

2. Gavrila C. Visitadoras de higiene y de servicio social en la genesis del trabajo social. Ciudad de Buenos Aires, 1922–1930. *Los Trabajos y los Dias*. 2014. № 4–5. P. 92–111.

3. Oliva A. Trabajo social y lucha de clases: analisis historico de las modalidades de intervencion en Argentina. La Plata: Dynamis, 2015. 225 p.

4. Rodriguez G. Pauperismo, prevision y asistencia. *Servicio Social*. 1931, junio. № 2, año V. P. 117–132.

5. Rodriguez G. Servicio social: principios de asistencia social. Buenos Aires: Edit. UBA, 1960. 644 p.

6. Las visitadoras de higiene mental. *Caras y Caretas*. Buenos Aires, 4 de marzo de 1939. № 2.109. P. 24–27.

УДК 377

Педагогічні науки

ФОРМУВАННЯ ЦІЛІСНОГО УЯВЛЕННЯ ПРО МАЙБУТНЮ ПРОФЕСІЮ У СТУДЕНТІВ МЕДИЧНОГО КОЛЕДЖУ

Книш Тетяна Вікторівна
викладач ЗФПО «Київський міський
медичний фаховий коледж»
м. Київ, Україна

Анотація: у статті розглянуто шляхи формування у студентів медичних коледжів уявлення про обрану спеціальність, особливості професійної діяльності медичної сестри. Закцентовано увагу на основні етапи підготовки медичної сестри, виклики і вимоги сьогодення, пов'язанні з розвитком медичної науки. Обгрунтовано необхідність ретельної як теоретичної, так і практичної підготовки майбутнього фахівця медичної галузі.

Ключові слова: медична сестра, студент-медик, цілісне уявлення, підготовка спеціалістів.

Виклад основного матеріалу.

У сучасному світі вимоги до професійних компетентностей стають дедалі вищими. Розвиток технічного прогресу ставить нові задачі і створює нові виклики в усіх галузях життя людини, не